

det, som om enhver (med retlig interesse) „kan“ forlange, at registreringen af et fællesmærke ophæves ved dom, såfremt en eller anden ændring i reglerne om fællesmærkets benyttelse ikke er blevet „behørigt“ anmeldt. En så vidtgående regel er formentlig urimelig, og ophævelse af et fællesmærkes registrering bør kun kunne kræves, hvis gentagne bevislige opfordringer til den pågældende fællesmærkeindehaver om at få berigtiget forholdet ikke efterkommes inden rimelig frist, der af hensyn til fællesmærkeindehaverens (organisationens) normale forretningsgang ikke må være for knapt udmålt.

Ad § 4. Det er ikke sædvanlig sprogbrug i varemærkelovgivningen at tale om, at en overdragelse „registreres“. Den sædvanlige sprogbrug er, at udtrykket „registrering“ kun benyttes om mærkets oprindelige, fuldstændige prøvelse og indførelse i registret. For de senere fornyelser af mærket eller for overdragelser, licensgivninger, pantsætninger, ændringer af mærket eller lignende plejer man ikke at tale om registrering, men om anmeldelse af forholdet til varemærkedirektoratet og om dettes „tilførsel“ til eller „indførelse“ eller „notering“ af forholdet i varemærkerregistret, jfr. fællesmærkelovforslagets § 3 sidste linje, der blot står 2 linjer ovenover det her påtalte udtryk „registre-res“ i fællesmærkelovforslagets § 4.

Det foreslås derfor — i overensstemmelse med forslaget til varemærkelov § 33, jfr. nugældende varemærkelovs § 8, stk. 3 — at ordet „registreres“ ændres til „tilføres fællesmærkerregistret“ eller „noteres i fællesmærkerregistret“.

Det er hensigtsmæssigt at vælge en differentieret sprogbrug, således at udtrykket „registrering“ fortsat forbeholdes den oprindelige indførelse i registret, *hvor alle registreringsbetingelser prøves*, medens senere tilførsler til registret alene betegnes som tilførsler, jfr. varemærkelovforslagets § 12, hvis sprogbrug er gennemført i lovforslaget, jfr. §§ 23, stk. 2; § 24, stk. 2; § 31, stk. 2; § 33, stk. 1; § 34, stk. 1; § 35. Denne sprogbrug er også fulgt i nugældende varemærkelov og i handelsministeriets bekendtgørelse af 4. marts 1953 om anmeldelse af varemærker m. v. Det er den samme sprogbrug, som nødvendiggør den nedenfor foreslåede ændring i fællesmærkelovforslaget § 9, stk. 2

(og tilsvarende ændring i varemærkelovforslaget § 47, stk. 2).

Ad § 6: Til § 6 i fællesmærkelovforslaget ønsker Foreningen at gøre opmærksom på følgende principielle betænkeligheder:

Reglerne i Pariserkonventionens artikler 7 og 7 bis må naturligvis respekteres (i hvert fald for så vidt angår udenlandske fællesmærkeindehavere, hvilket under kommende markedsforhold kan blive af større praktisk betydning end nu).

Efter artikel 7 bis, stk. 2, skal beskyttelse (kun) kunne nægtes, „hvis mærket strider mod det offentliges interesse“. I handelsministeriets bemærkninger til fællesmærkelovforslagets § 6 er imidlertid intet udtalt om, at de i § 6 omhandlede omstændigheder kun kan foreligge, når mærket (tillige) strider mod *det offentliges interesse*. Dette bør vel af hensyn til konventionstorpligtelserne siges udtrykkeligt, enten i selve loven eller i hvert fald i de endelige bemærkninger til lovforslaget eller på autoritativ måde i folketinget.

Det politisk betonedede spørgsmål, om en sådan lovbestemmelse som § 6 i fællesmærkelovforslaget bør indføres, skal Foreningen i øvrigt ikke tage stilling til.

Finder man en bestemmelse i smag med den foreslåede nødvendig, forekommer det, at den i § 6 foreslåede sanktion er alt for streng, idet der alene hjemles, at registreringen af fællesmærket kan *ophæves*, og der oven i købet tilføjes, at benyttelse af fællesmærket kan forbydes. Da enhver (med retlig interesse) skal være påtaleberettiget, synes det, at den foreslåede regel er unuanceret og i de fleste tilfælde for streng, ligesom den efter sin ordlyd kan komme til at ramme sagesløse virksomheder, der ligger inde med varer til salg, som er mærket med fællesmærket.

Da fællesmærkeloven eventuelt kan gennemføres foreløbigt uden denne paragraf, foreslås det derfor, at man — eventuelt ved kommissionsbehandling — søger at finde frem til en mere smidig ordning.

Herved må formentlig først og fremmest tilsigtes, at *ophævelse* af registreringen af et fællesmærke kun skal være den *yderste sanktion*, der kun anvendes i tilfælde af, at *alt* andet glipper.

Reglen bør vel ikke kunne komme til anvendelse så tidligt som når fællesmærke-